

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 25.

Fjerde Session.

20de Møde.

Mandagen d. 22. November.

(Forts.).

M. P. Bruun (fortsat): Den sidste ærede Taler meente, at Udkastets Bestemmelser vilde lettere føre til en Control, end hvad der er foreslaaet af Udvalget som en Forandring i saa Henseende. Dette er mig ikke ganske klart; thi det forekommer mig dog, at man ikke kan komme nærmere end til Tiltrædelsen. I det Tilfælde, som den ærede Landstthingsmand nævnte, at Tiltrædelse har fundet Sted, men at det vanskeligt lod sig paavise, om der var en ligefrem Afstaaelse eller Salg, der vilde jo det samme være Tilfældet som naar ingen Contract er affluttet. I et saadant Tilfælde, hvor der gaaes ud paa at unddrage Statskassen, hvad der tilkommer den, ville de Vedkommende lige saa let kunne lade være at afflutte Contract med hinanden, som de kunne stille det saaledes, som om det tilsyneladende er den samme Eier, uagtet det dog er en anden. Det Moment, at Tiltrædelse har fundet Sted, er isærfaldende, det leder Opmærksomheden hen paa Sagens Omstændigheder, hvorimod Contracts Affluttelse ikke behøver at finde Sted skriftligt, men kan være en Hemmelighed for alle Andre end de to Contraherende.

Orsted: Under første Behandling af denne Sag har jeg udførligt udtalt de flere Betænkkeligheder, jeg har ved den heromhandlede Lov, saavel i dens Almindelighed som i dens enkelte Dele. Jeg kan imidlertid dog ikke undlade endnu at gjøre nogle Bemærkninger, fordi jeg paa ingen Maade kan erkende Rigtigheden af de Indvendinger, der ere gjorte mod, hvad jeg da har anført. Jeg har fra først af erkendt, at Indholdet af §§ 1 og 2 i det foreliggende Lovudkast i grunden ikke sæt-

ter de Bestdere, der have kjøbt de omhandlede Gaarde, i nogen Fare for at lide Uret, at de fleste af dem endog ville finde sig ret godt tjente med disse Bestemmelser; men jeg troer ikke, der er tilstrækkelig Grund til at vedtage en Lov, hvorved Regeringen, efter først at have fastsat Vilkaarene for, at Fæsterne og Leierne paa Domainegodserne kunne blive Eiere, gjør andre Vilkaar, der efter Udkastets bestemte Indhold era i Regeringens Interessse, uagtet det vel kan være, at de kunne være ganske fordelagtige ogsaa for Kjøberne. Ifødetfor at disse under denne Forudsætning maatte kunne give deres Samtykke dertil, paabyder man dem ved Lov ganske nye Vilkaar. — Hvad navnlig § 1 angaaer, kan denne Paragraph i og for sig ikke have nogen Betænkkelighed med Hensyn til Kjøberne af disse Glendomme, men den staaer i en saadan Sammenhæng med § 2, at, hvis man ikke vil lade den sidste gaae igjennem, vil Regeringen neppe ønske § 1; thi Aarsagen, hvorfor den vil have Renteterminerne bestemte anderledes end sædvanligt, er for at kunne inddrage Renterne tillige under Statteudpantningen. Men derhos forekommer det mig, at denne § 1 i flere Henseende er Regeringen eller Finantserne til Skade. Jeg har forhen bemærket, hvorledes Obligationer, der lyde paa ualmindelige Renteterminer, ikke, i Tilfælde af at Regeringen skulde finde sig væget til at benytte disse Obligationer til Afhandelse, ville være saa søgte som Obligationer, der lyde paa sædvanlige Renteterminer; thi ved at faae Renterne ind til de sædvanlige Terminer, er det lettere at gjøre dem frugtbringende eller benytte dem til egen Gjælds Betaling end ved at faae dem ind til extraordinaire Terminer. Men derhos troer jeg ogsaa paa den anden Side, at det er et ikke ganske ubetydeligt Tab for Statskassen. Det blev af en æret Landstthingsmand (Man) bemær-